

'Effe een oestertje doen'

Oesters! Ik had ze nog nooit gegeten voordat ik in Cancale was, een oesterstadje in Bretagne. Zou het er nu dan van komen? We vieren een lekkere Franse vakantie in de baai van Mont St. Michel en vandaag zijn we hierheen gereden. Het stadje Cancale ligt aan de zuidpunt van de baai tegen een klif aan. Op de kade een heuse oestermarkt! Wel acht kramen vol met Creuse de Cancale: ja, dezelfde die Herman den Blijker in zijn fameuze Rotterdamse restaurant Las Palmas serveert als 'huisoester'. Heb ik gelezen. Nog nooit geproefd. Dit is mijn kans!

De oestermarkt is populair. Op de brede trappen aan zee zit het vol met mensen die 'effe een oestertje doen'. Bord op schoot, 13 vakjes met elk een oester, aan de kraam handig opengekraakt, én een citroen erbij. En zo'n bord kost hier nog geen 5 euro. Herman, zo kan het ook! Gewoon op straat smullen van zo'n luxe delicatessen. Dat willen wij ook wel eens meemaken. Natuurlijk kopen wij ook zo'n bord, eentje om met zijn vieren te delen, we blijven Hollanders natuurlijk.

Gedenkwaardig moment: mijn eerste oester! Daar gaat-ie dan, met uitzicht op zee slurp ik de nattige inhoud van de rauwe oester naar binnen. Tja, is het lekker? Oneerbiedig gezegd: het smaakt een beetje als een hap zout zeewater met een rauw soort mini-mosseltje erin.... Nog maar eentje proeven dan. Wij delen de 13 oesters met zijn vieren en hebben er dan al genoeg van. Maar om ons heen zien we de echte liefhebbers, ieder met een eigen bordje vol. Met lichte bewondering kijken we hoe ze achter elkaar hun oesters leeglebben. De schelpen gooien ze terug in zee. Ik aarzel: mag dat zomaar, je gooit toch geen afval in zee? Maar de marktvrouw wil de lege oesterschelpen niet aannemen, het bord wel. Ze gebaart nog eens naar zee. Dan gooien wij ze net als iedereen maar in het water. Wie het verste komt! Het zijn uiteindelijk maar schelpen. Daarmee moet het hier voor de kade inmiddels aardig vol liggen, met al die oestereters. Maar je ziet er niks van, het water staat tegen de kade te klotsen.

Tot we 's middags, na een dagje, slenteren, shoppen en terrasje-zitten, ineens terug zijn op de oestermarkt. De kramen staan er nog, maar toch ziet het er hier heel anders uit. De zee is weg en daar zien we de schelpen liggen. Minder dan we dachten trouwens. Maar we zien meer: oesterbanken! Pal voor de kade liggen ze! Het geheim van Cancale: elke dag bij eb wordt het door de zee onthuld. Hier groeien ze: de oesters!

Lucy Beker, juni 2010